

Отже, правильна організація розрахунків з покупцями потребує суворого дотримання фінансової дисципліни, насамперед своєчасне надання рахунків покупцям і забезпечення своєчасного одержання коштів за реалізовану продукцію. сподіваємось, що взявши до уваги запропоновані нами шляхи вдосконалення організації розрахунків з покупцями і замовниками дозволять сільськогосподарським підприємствам Жовтневого району покращити розрахунковий механізм та фінансовий стан в цілому.

Список використаної літератури

1. Черненко Л.В. Управління дебіторською заборгованістю в аграрних підприємствах : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. ек. наук : спец. 08.00.04 – економіка та управління підприємствами / Черненко Людмила Василівна ; ННЦ «ІАЕ» УААН. – Київ, 2008. – 20 с.
2. Фінанси підприємств: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Р.А. Слав'юк. - 4-е вид., переробл. і доповн. . - К.: Центр навч. літ., 2007. - 459 с.

УДК 631.55

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМСТВ АПК В УМОВАХ ПОДАЛЬШОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСКУ ТА СВІТОВУ ЕКОНОМІЧНІ СИСТЕМИ

М.А. Панчук, викладач

Новокаховський гуманітарний інститут

ВНЗ Відкритий міжнародний університет розвитку людини „Україна”

One of the most important parts of increasing the effectiveness of agricultural production is financial supply of inter-prises of agroindustrial complex, including crediting, taxes, financial support of agvicultural producers, insuvarnce. As to international exsperts, all these factors form market environment by 80 per cent, and civilized market cannot exist without those factors.

Одной из самых важных составляющих повышения эффективности аграрного производства является финансовое обеспечение предприятий АПК, что включает кредитование, налоговые отношения, финансовую поддержку сельскохозяйственных производителей, страхование. Именно эти факторы, по определению международных экспертов, на 80 % формируют рыночную среду, без которой цивилизованный рынок существовать не может.

Вступ. На сучасному етапі основне завдання державної аграрної політики в Україні полягає в забезпеченні наукових та інноваційних засад призупинення спаду і нарощування обсягів виробництва конкурентноспроможної сільськогосподарської продукції. Для розв'язання цих завдань необхідно визначити пріоритети а аграрній науці та інноваційній діяльності на найближчу перспективу і, зокрема, передбачити перебудову соціально-економічних відносин, розвиток сільських територій, вітчизняного сільськогосподарського машинобудування і технічного сервісу, розширення застосування біотехнологій, ресурсо- й енергозбереження.

Щодо вирішення пріоритетів дуже цікавим у питанні фінансової підтримки сільгоспвиробників є досвід Росії. Сьогодні усі регіони Російської Федерації за системою аграрного лізингу отримують вітчизняний і закордонний племінний скот а також тваринницьке обладнання, постачання якого здійснює державна агропромислова компанія „Росагролізинг”. Реалізація аграрного проекту з формування в Росії племінного ядра з високим генетичним потенціалом здійснюється в рамках національного проекту, головною задачею якого є приско-рений розвиток тваринництва у зв'язку із збільшенням ринку споживання м'ясо-молочної продукції.

Основними перевагами аграрного лізингу – як системи державної підтримки російських сільгоспвиробників є:

- по-перше, стабільні умови: 0 відсотків річних по племінній продукції і 2 відсотки річних по сільськогосподарській техніці і обладнанню. Це ставки за використання засобів статутного капіталу компанії. Подорожчання по скоту на сьогоднішній час складає 0,8 % за рік, термін лізингу – 5 років, по обладнанню – 1,9 % за рік, термін лізингу – 10 років. Аванс – в розмірі 7 %. В результаті зменшується фінансовий тиск на кінцевого товаровиробника, що дає змогу розвиватися, виходити на новий конкурентоспроможний рівень;

- по-друге, - це контроль за витрачанням бюджетних коштів, забезпечення їх повернення.

Крім того, закордонний племінний скот (австралійські м'ясні породи) демонструє збільшення добової ваги до 1,5 кілограмів. І це при тому, що їх вартість менша за вартість вітчизняних порід, порівняно з племінною цінністю і продуктивністю, що дає можливість російським господарствам закупати високоякісну імпорتنу племінну продукцію, зміцнюючи і вдосконалюючи вітчизняну племінну базу.

Національний проект „Розвиток АПК” є основою державної програми Росії на 2008-2012 рр., яка передбачає заходи з розвитку пріоритетних підгалузей сільського господарства, що мають потенційні переваги на внутрішньому і світовому ринках. Основна з яких - тваринництво.

Другий напрям реалізації вищезазначеної програми передбачає підвищення ефективності використання земель. З цією метою в рамках державної програми постачаються високо-технологічні комплекси сільськогосподарської техніки і обладнання з метою впровадження інтенсивних агро технологій, що дозволяє скоротити терміни проведення агротехнічних робіт в три рази і підвищити рентабельність сільськогосподарського виробництва до 40 %. З 2008 р. постачання технологічних комплексів передбачено програмою федерального лізингу строком на 15 років, що дає можливість забезпечити оптимальний набір техніки при мінімальних фінансових витратах.

Для України, незважаючи на обмеженість власних фінансових ресурсів, враховуючи специфіку агропромислового комплексу та його ролі як одного з основних секторів національної економіки, не тільки можливо використання схеми аграрного лізингу, але є й необхідно.

Серед складових фінансових проблем аграрного сектору економіки нашої країни є кредитування, що зумовлене знову ж таки специфікою сільськогосподарського виробництва, яка певним чином впливає на кредитні відносини і сутність якої полягає у подовженому циклі виробництва, що передбачає підвищену кредитомісткість галузі, потребу в кредитах у певні періоди року, а також залучення кредитних ресурсів на досить тривалий період.

Нині, на наш погляд, є необхідним поступовий перехід від кредитування аграрних підприємств як разових розрізнених заходів до кредитного забезпечення галузі, впровадження аграрного лізингу. При цьому маєтись на увазі цілісна система взаємопов'язаних елементів, яка передбачає надходження фінансових ресурсів суб'єктам господарювання на ринкових умовах з урахуванням об'єктивних особливостей галузі. Така система повинна мати кредитну інфраструктуру, зорієнтовану на обслуговування АПК, відповідні механізми кредитних відносин з комерційними банками через запровадження механізмів стимулювання надання середньо- та довгострокових кредитів комерційними банками та іншими фінансовими структурами сільськогосподарським підприємствам з використанням Державного бюджету та позабанківського кредитування через розширення комерційного кредитування, стимулювання розвитку реалізації сільськогосподарської продукції за форвардними контрактами, розробку механізмів мікрокредитування а також користуватися державною підтримкою у вигляді зорієнтованої на село системи аграрного лізингу.

Система оподаткування аграрного сектору економіки повинна бути складовою загальнодержавної системи оподаткування, яка б запроваджувала б диференційовані методи нарахування і сплати податків з врахуванням специфіки даної галузі. Діючи нині в аграрному секторі податкова система зводиться до запровадження фіксованого сільськогосподарського податку (ФСП) і розрахована лише до кінця 2010 р. За таких умов, необхідно саме державне втручання в податкові відносини з метою їх удосконалення, зниження податкового тиску,

дерегулювання сфери підприємницької діяльності в аграрному секторі (спрощення порядку створення і ліквідації фермерських господарств, зменшення видів діяльності, що потребують спеціальних дозволів). Тому як критичний рівень зарегульованості сільськогосподарської діяльності в Україні заважає вільному розвитку ділової активності аграріїв.

Саме тому на держаному рівні важливо встановити єдиний диференційований податок для аграрного сектору економіки, який має враховувати особливості галузі, специфіку землекористування, запровадити єдину форму звітності, обмежити кількість перевірок з питань повноти нарахування та сплати податків і зборів. Це може бути звільнення від сплати податку на період започаткування і розвитку фермерського господарства, зниження ставок на час освоєння земель тощо.

Але, навпаки, на сьогодні в аграрному секторі складається дещо інша ситуація: розширюється сфера застосування непрямих податків і відрахувань у державні спеціальні фонди. Для сільського господарства найбільшим тягарем є ПДВ, а із державних позабюджетних фондів – відрахування на соціальне забезпечення і пенсійне страхування. Крім того, починаючи з 2010 р., із введенням в дію Закону України „Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування”, платники фіксованого сільгоспподатку будуть змушені сплачувати єдиний соціальний внесок на загальних підставах в повному обсязі за відсутністю встановлених державою пільг і знижок.

Страховий захист сільськогосподарського виробництва виконує важливу роль у системі фінансово-кредитного забезпечення аграрної сфери. Але, не зважаючи на це, страховий бізнес і не тільки в аграрному секторі економіки, а й в Україні взагалі є мало розвиненим. Тому саме сьогодні необхідне прийняття Закону України „Про розвиток системи страхування сільськогосподарських ризиків”.

Для поліпшення фінансування аграрної сфери необхідно здійснити певне перегрупування об’єктів бюджетного фінансування. Основними принципами мають стати розроблення і фінансове забезпечення науково - обґрунтованих і збалансованих цільових державних програм, вибір головних напрямів і пріоритетів у аграрному секторі економіки з врахуванням визначених проблем аграрної політики.

Державною програмою економічного і соціального розвитку України на 2010 рік визначені наступні проблеми аграрної політики:

1. Скорочення чисельності поголів’я великої рогатої худоби.
2. Спад виробництва цукрових буряків та недостатньо насичений цукром внутрішній ринок.
3. Відсутність мережі оптових ринків сільськогосподарської продукції.
4. Низька якість контролю сільськогосподарської та харчової продукції.
5. Відсутність ефективної системи охорони та раціонального використання земель сільськогосподарського призначення.
6. Незавершена земельна реформа.
7. Низька інвестиційна привабливість галузі та незначні обсяги інвестицій.
8. Велика зношеність основних фондів.
9. Відсутність ефективного державного регулювання та стимулювання агропромислового виробництва.

З метою вирішення зазначених проблем розвитку аграрного сектору економіки, у 2010 р. за рахунок коштів державного бюджету були профінансовані наступні програми:

1. Загальнодержавна програма селекції у тваринництві на період до 2010 року.
2. Загальнодержавна програма розвитку рибного господарства України на 2010 рік.
3. Програма розвитку виробництва дизельного біопалива.
4. Державна цільова програма реалізації технічної політики в агропромисловому комплексі на період до 2011 року.
5. Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року.
6. Державна програма розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу на 2007–2010 роки.

Зважаючи на те, що великою цінністю нашої країни є земельні ресурси, необхідно докласти суттєвих зусиль з активізації по залученню міжнародної технічної допомоги на розвиток агропромислового комплексу та впровадження досвіду країн СНД (зокрема, Російської Федерації), ЄС у сфері розвитку сільської місцевості, створення спільних виробництв сільсько-господарської техніки та обладнання на території України за участю іноземних інвесторів, заручитися державною фінансовою підтримкою, адже в країнах ЄС на підтримку сільського господарства як виду підприємницької діяльності та регіональну політику щодо розвитку сільських територій направляється близько 80% спільного бюджету (або майже по 40% на кожну), переорієнтувати законодавчі механізми на врегулювання земельних відносин, раціоналізацію землекористування, цінового, кредитного та податкового регулювання.

Список використаної літератури

1. Бородіна О. Аграрна політика в Україні: витоки, сучасний стан і нові можливості в контексті інституціоналізму та викликів глобалізації / О. Бородіна // Науковий журнал „Економіка України”. – 2008. № 10: Проблеми розвитку АПК. – С. 94.
2. Могильний О. Реалії та парадокси аграрної політики / О. Могильний // Науковий журнал „Економіка України”. – 2008. № 12: Питання розвитку АПК. – С. 40.
3. Про збір та облік єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування: [закон України: офіц. текст: за станом на 8 вересня 2010 року]. – К. : [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/>.
4. Про Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2010 рік: [закон України від 20 травня 2010 року № 2278-VI]. – К. : [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/>.
5. Тарасевич В.М. Національна економіка: навчальний посібник / В. М. Тарасевич, В. В. Білоцерківець, О. О. Загородня, В. К. Лебедева. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 280 с.
6. Экономика: рос. газ. / Федеральный выпуск. – 2007, 11 октября. – М., 2007. – 4 пол.

УДК 657.42

ИСТОЧНИКИ ФОРМИРОВАНИЯ РЕСУРСОВ ДЛЯ ВОСПРОИЗВОДСТВА ОСНОВНЫХ ФОНДОВ

В.В. Прадун, аспирант

*Южный филиал Национального университета биоресурсов и природопользования Украины
«Крымский агротехнологический университет»*

The article discussed in detail the possible sources of financing the reproduction of fixed assets of the enterprise. Carried out their classification depending on the institutional and legal framework for drugs and forms of financing. Assessing the feasibility and rationality of their use in domestic enterprises.

В статье детально рассмотрены возможные источники финансирования воспроизводства основных фондов предприятия. Проведена их классификация в зависимости от организационно-правовой основы получения средств и формы финансирования. Оценена возможность и рациональность их применения в отечественных предприятиях.

Введение. Важнейшим условием стабильной деятельности и эффективного развития любого субъекта хозяйственной деятельности является качество его технического вооружения и модернизация производственной базы. А поскольку в составе активов сельскохозяйственных предприятий основные фонды занимают значительный удельный вес, то от их состояния, качества и структуры в значительной степени зависят финансовые результаты деятельности этих предприятия. Однако в современных условиях сельскохозяйственные предприятия не располагают достаточными финансовыми ресурсами для обеспечения рационального воспроизводства основных фондов. В связи с этим, проблема финансирования воспроизводства основных фондов сельскохозяйственных предприятий является актуальной.